

Arrest

**nr. 69 451 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische vriendin, juffrouw A. U., legden op 20 december 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven.

1.2. Op 20 december 2010 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met juffrouw A. U., tevens een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 mei 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 19 mei 2011, ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 20.12.2010 door [U. K.], [...] van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt volgende bewijzen voor de relatie aan:

- Foto's waarbij uit de datum niet blijkt dat betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben.*
- De voorgelegde reserveringen van een hotel worden beschouwd als verklaringen op eer door derden. Deze verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden aangezien ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verklaring op eer van de betrokkenen zelf kan evenmin op haar feitelijke en waarachtigheid getoetst worden en wordt daarom niet aanvaard als bewijs voor de duurzame relatie.*
- Een toestemming om te mogen huwen dd. 17.12.2010: de recente datum van dit document toont niet aan dat betrokkene reeds minstens één jaar voor de aanvraag een stabiele relatie hebben.*
- Een DVD van een huwelijksfeest: uit de beelden kon niet opgemaakt worden wanneer deze film werd gemaakt of over wie het precies ging. Bijgevolg vormt deze DVD geen afdoend bewijs voor de duurzame relatie.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"De beslissing is kennelijk onredelijk genomen, omdat uit het administratief dossier wel blijkt dat partijen een relatie hebben van minstens 1 jaar.

De duurzame relatie is bewezen a.d.h.v. de volgende documenten:

1. Foto's met data

2. Hotelreserveringen: De echtheid van dit bewijs wordt niet in twijfel getrokken, zodat de bewijskracht hiervan niet mag geschonden worden.

3. DVD van de huwelijksfeest toont eveneens de duurzaamheid aan van de relatie”

4.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“De verwerende partij verwijst vooreerst naar 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

(...)

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. (...).”

Artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd bij KB van 5 juli 2010, stipuleert het volgende:

“Artikel 3. Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar. voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben” [...]

Het komt aan verzoeker toe, die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner burger van de Unie. wenst te beroepen, om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

In casu heeft verzoeker stukken voorgelegd, doch de gemachtigde heeft dienen vast te stellen dat deze niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijzen van een duurzame en stabiele relatie, zoals ook uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing:

[...]

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de welke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie van minstens één jaar.

Verzoeker verliest deze voorwaarde (met name dat de duurzame relatie al minstens één jaar voor de aanvraag moet duren) kennelijk volledig uit het oog, en beperkt zich in zijn middel tot de bewering dat het duurzame karakter bewezen is. Verzoeker gaat zelfs niet eens in op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar ‘foto’s met data’ niet aan, en beweert dit zelfs niet eens, dat uit de quasi onleesbare datum die op slechts enkele van de foto’s vermeld staat, zou blijken dat betrokkene al meer dan één jaar voor de aanvraag dd. 20.12.2010, een relatie hebben.

Evenmin kan verzoeker dienstig voorhouden dat de echtheid van het bewijs van de hotelreserveringen, die door de gemachtigde terecht als verklaringen op eer door derden worden aangezien, niet in twijfel mag worden getrokken. De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij het nagaan of verzoeker al dan niet voldoet aan de voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met een burger van de Unie:

“Wanneer men bij de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden duidelijk doet kennen dat bepaalde documenten binnen een bepaalde tijdspanne moeten worden overgelegd mag derhalve uit dit verzoek tot vervollediging van het dossier redelijkerwijze worden afgeleid dat men op het ogenblik van het indienen van de aanvraag de mening was toegedaan dat deze aanvullende stukken noodzakelijk waren om tot een correcte feitenvinding te komen. De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoekster al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijf aanvraagt.

(...)

De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dat zij oordeelde, nadat zij bijkomende bewijzen had opgevraagd en dus reeds had laten uitschijnen dat de aangebrachte stukken onvoldoende waren als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar met haar partner, dat niet gedateerde foto's en verklaringen van derden onvoldoende zijn om de duurzaamheid en de stabiliteit aan te tonen van een relatie van 1 jaar met de burger van de Unie in functie van wie verzoekster haar aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden indiende.” (R.v.V. nr. 35.672 van 11 december 2009)

Ook de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar de DVD. kan geen afbreuk doen aan de terechte vaststelling van de gemachtigde dat ‘uit de beelden kon niet opgemaakt worden wanneer deze film werd gemaakt of over wie het precies ging. Bijgevolg vormt deze DVD geen afdoend bewijs voor de duurzame relatie, waarbij nopens de toestemming om te mogen huwen dd. 17.12.2010 terecht is opgemerkt dat de recente datum van dit document niet aantoonde dat betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag een stabiele relatie hebben.

Verzoekers beschouwingen in het verzoekschrift kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht is genomen en ten genoegen van recht werd gemotiveerd om te voldoen aan de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker toont niet aan dat de beslissing onredelijk zou zijn, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

4.1.3. De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing uitvoerig uiteengezet heeft waarom de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet toelaten te besluiten dat hij en juffrouw A. U. een duurzame en stabiele relatie hebben van ten minste één jaar en verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie derhalve niet kan ingewilligd worden.

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de appreciatie door verweerder van de door hem aangebrachte overtuigingsstukken, maar maakt met zijn summier betoog niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat hij onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m. b. t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn partner en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T.Vreemd. 1998, 329;

Indien het recht op verblijf zal worden geweigerd zal verzoeker gescheiden worden van zijn partner met wie hij een duurzame relatie heeft.

Mevr. [U. A.] heeft geen banden met Turkije, zodat van haar niet kan verwacht worden dat zij haar partner in Turkije zou vervoegen. Dit zou een schending zijn van het evenredigheidsbeginsel.”

4.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verwerende partij merkt op dat verzoeker naar Belgisch recht niet gehuwd is; integendeel was zijn aanvraag gesteund op een vermeende stabiele en duurzame relatie (waarvan hij evenwel niet het vereiste bewijs heeft aangebracht) en is deze aanvraag vooraf gegaan door een verklaring van wettelijke samenwoning, hetgeen impliceert dat de betrokkenen niet gehuwd kunnen zijn naar Belgisch recht.

Verzoeker is evenmin ernstig en kan niet worden gevolgd waar hij verder in zijn tweede middel voorhoudt dat de bedoeling van de beslissing van de DVZ ‘ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren’. Evenwel heeft verzoeker een aanvraag ingediend als partner van een duurzame relatie, doch niet aangetoond te voldoen aan de wettelijke vereisten.

Nopens art. 8 EVRM laat de verwerende partij verder het volgende gelden. Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing hem verhindert een gezins- en familieleven uit te bouwen, quod non. De bestreden beslissing houdt wel in dat aan verzoeker geen verblijfsrecht op grond van art. 40bis van de Vreemdelingenwet wordt verleend als partner in een duurzame en stabiele relatie, nu verzoeker zulks niet heeft aangetoond.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermog te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T VR. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. St. 1993, z.p.)

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn partner wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De verwerende partij merkt bovendien op dat uit het tweede lid van art. 8 EVRM blijkt dat dit artikel niet absoluut is:

"Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, lid twee van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, lid twee van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan Staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Aangezien verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, dient hij aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden te voldoen. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt enkel in dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk is omdat verzoeker niet voldaan heeft aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. De Raad wenst er tevens op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St. nr. 105.413 5 april 2002). Tevens wijst de Raad erop dat de verzoeker niet aantoonde dat hij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten vergezellen van zijn partner en zijn kind. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J VANDE LANOTTE en Y HAECK (ed.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar. Antwerpen-Oxford, intersentia, 2004, p754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In het verleden is verzoeker zelf al uit vrije wil teruggekeerd naar Macedonië en heeft hij vervolgens twee jaar gescheiden geleefd van zijn ouders, nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker toen gehinderd werd om zijn

gezinsleven met zijn ouders te onderhouden. Hieruit vloeit voort dat de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt”.

Art 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook R.v.St. nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en R.v.V. nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Art. 40bis e.v. van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook R.v.St nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en R.v.V. nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wij ze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook Rv. St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt met zijn vage beschouwingen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van artikel 8 EVRM.”

4.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie-

en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker lijkt te willen aangeven dat zijn door artikel 8 van het EVRM beschermde privéleven in het gedrang komt omdat voorbijgegaan wordt aan *“de rechten op huwelijk”* en omdat verweerder de bedoeling zou hebben *“om het even welk verblijfsrecht te weigeren.”* Verweerder merkt evenwel terecht op dat verzoeker niet gehuwd is en de Raad dient tevens vast te stellen dat de bestreden beslissing verzoeker ook geenszins verhindert om in het huwelijk te treden. De bewering van verzoeker dat verweerder de bedoeling zou hebben om *“om het even welk verblijfsrecht te weigeren”* vindt daarnaast geen enkele steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verweerder heeft louter geoordeeld dat verzoeker zijn verblijfsrechtelijke aanspraken die hij, in functie van zijn Belgische vriendin, meende te kunnen laten gelden niet staaft met de vereiste overtuigingsstukken.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn bewering dat een schending van artikel 8 van het EVRM voortvloeit uit het feit dat hij ingevolge de bestreden beslissing dreigt gescheiden te worden van juffrouw A. U. met wie hij voorhoudt een duurzame relatie te hebben. Zelfs indien de relatie die verzoeker heeft met juffrouw A. U. een stabiel en duurzaam karakter zou hebben, hetgeen verzoeker niet aantoon, en onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, dan nog moet gesteld worden dat de bestreden beslissing de verblijfstoestand van verzoeker niet wijzigt, zodat niet blijkt dat deze beslissing op zich een inmenging in zijn privé- of gezinsleven uitmaakt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn relatie met zijn vriendin enkel in België kan ontwikkelen of dat er enige ernstige belemmering bestaat om gezinsrelatie op te starten of verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Hij betoogt slechts dat juffrouw A. U. *“geen banden met Turkije”* heeft. Deze bewering vindt evenwel geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken waaruit blijkt dat juffrouw A. U. in 1987 in Turkije geboren werd, dat zij naast de Belgische ook de Turkse nationaliteit heeft, dat zij pas sedert 2002 in België verblijft, dat zij recent een aantal maal in Turkije verbleef en dat zij en verzoeker de Turkse gebruiken omschreven als *“onze cultuur”*. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet besloten worden dat er enige positieve, uit

artikel 8 van het EVRM voortkomende, verplichting op verweerder zou rusten om verzoeker een verblijf toe te staan. De door verzoeker geciteerde rechtspraak doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK